«A l'estiu vaig apostar per venir a Girona i la vaig encertar de ple»

Bernardo Espinosa és indiscutible a Girona, on s'ha guanyat un lloc a l'eix de la defensa.

«A l'estiu vaig apostar per venir a Girona i la vaig encertar de ple»

Forjat a la base del Sevilla, amb experiència a Primera i també meravellant a Segona A, Bernardo Espinosa [http://www.diaridegirona.cat/tags/bernardo-espinosa.html] (Cali, 1989) va patir a principis del 2016 una greu lesió que el va deixar gairebé tot un any fora de combat. No només es va recuperar, en una temporada que mai oblidarà a Anglaterra, sinó que ha demostrat sobradament que es troba en plena forma. És indiscutible a Girona, on s'ha guanyat un lloc a l'eix de la defensa. Aporta dins i fora del camp, aplaudeix la bona arrencada del seu equip i somia, algun dia, tornar a vestir la samarreta de Colòmbia. Si pot ser, al Mundial d'aquest proper estiu.

Com han canviat les coses. Fa un mes la ratxa era nefasta i ara s'han encadenat tres victòries consecutives. Com de bé està l'equip?

En el futbol el més important són els resultats, només així es justifica la feina ben feta. Estàvem tenint molt bones sensacions des de l'inici del curs, però els punts no ho reflectien. A l'elit el que val és puntuar, la classificació. Independentment de les sensacions. Ara per fi estem molt satisfets. Després d'una ratxa difícil de repetir, només a l'abast dels equips molt grans. Volem seguir així, amb aquesta línia de treball.

Ara es diu del Girona que és la revelació de Primera. Se'n fa un gra massa?

Sí. A mi no m'agrada gens això. Les eufòries estan molt bé si duren poc; s'han de celebrar els moments, com ara les victòries perquè és molt difícil guanyar a Primera. Però la resta s'ha de quedar a fora. Nosaltres només pensem a treballar, passem pàgina a les alegries. Pensem només a guanyar el proper partit; és l'única manera d'acostar-nos a l'objectiu.

Va arribar aquest estiu amb la intenció de jugar i de tenir continuïtat. Ho ha aconseguit ben ràpid i se'l nota

còmode. Ha estat tan fàcil l'adaptació com sembla?

He sentit el suport de tothom des del primer dia. Tots aquests factors són importants per instal·lar-se en un lloc nou. A mi se m'han obert les portes de tot arreu. A més, estic feliç per tenir continuïtat. Als professionals ens agrada jugar i de moment tinc la sort de fer-ho. Si estic a dins l'equip vol dir que el meu treball diari s'està veient recompensat. Espero seguir així.

No només deu treballar dins del camp. Sinó també al vestidor. Ho diem perquè la plantilla és bastant jove i vostè ja té un currículum i certa experiència. Se sent un dels líders?

Sí, i m'agrada. Cadascú ha d'aportar el seu granet de sorra i els que tenim més experiència hem de fer tot el possible per donar un cop de mà a la resta. Som un equip amb una joventut evident i protagonista, amb molts debutants a Primera. Hem d'intentar que tots s'hi adaptin el més ràpidament possible.

Deia abans que s'ha adaptat molt bé al vestidor. Alguns dels seus companys jugaven en aquell Girona que el 2015 van perdre l'ascens amb el Lugo, el mateix dia que el seu Sporting pujava al camp del Betis. N'han parlat d'això?

Sí, i tant. Els primers dies era lògic. Però som professionals del futbol, sabem com funciona aquest esport i hem de defensar a mort l'escut que portem al pit. En aquest cas, ha quedat en una anècdota. El futbol et porta felicitat però també tristor; victòries i derrotes. A dia d'avui, amb aquests companys estem gaudint experiències junts. Toca de gaudir d'aquest any. El que queda enrere és una experiència més.

Aquell dia, ¿es va posar per un segon a la pell dels jugadors del Girona, o ho ha fet ara que en forma part?

Coneixem molt bé com funciona la professió i llavors vam ser conscients que per a l'alegria d'uns hi havia d'haver la decepció d'uns altres. Per a nosaltres va ser un any molt complicat, amb molts obstacles que vam haver de salvar. Va ser la cirereta del pastís en una temporada treballadíssima. Un cop ha passat el temps sí que pots pensar i en els altres, però llavors el que primava era l'objectiu personal. Això ha quedat en una anècdota i tots n'hem après. El que queda clar és que el treball dona els seus fruits i el Girona ha anat treballant per acabar pujant a Primera, que ho ha merescut sempre.

Va compartir vestidor l'any passat amb Cristhian Stuani [http://www.diaridegirona.cat/tags/christian-stuani.html],

tots dos ara al Girona. Van parlar durant l'estiu sobre la possibilitat de venir a Montilivi?

Vam acabar l'any i no el vaig tornar a veure. A més, quan jo vaig signar, Stuani encara no tenia equip. Va ser precisament ell qui em va trucar per preguntar-me al respecte. A l'estiu vaig apostar per aquest projecte com el Girona va apostar per mi, independentment de totes les altres coses. A dia d'avui crec que ha sigut tot un encert. Cristhian es va interessar per quines eren les meves sensacions, quan jo ja estava fent la pretemporada aquí. Ens coneixem des de fa molt de temps, des que vam coincidir a Santander. És un amic. Vaig ser sincer amb ell, li vaig dir que tot el que m'havia trobat a Girona eren coses positives.

I a quin nivell està el seu amic!

Sí! Ja el conec, sé el que pot aportar i quines són les seves qualitats. Ell té una experiència important, a nivell internacional, de viure situacions crítiques dins del futbol. Estic molt feliç de veure com li estan sortint les coses. Esperem que segueixi així fins al final de temporada.

Què en diu de la seva experiència a Anglaterra?

Va ser un somni fet realitat. Una de les meves il·lusions esportives personals era jugar a Anglaterra. Me n'emporto només coses positives. Només em queda una espina, que coincidís amb l'any que m'estava recuperant d'una greu lesió. No vaig poder rendir al màxim nivell. Em vaig acabar de recuperar amb la temporada ja iniciada. Tot i això vaig gaudir de tot: l'ambient, el nivell de treball, les infraestructures dels clubs i sobretot d'una vida molt còmoda en l'aspecte esportiu perquè tenia totes les eines al meu abast. Va ser una experiència inoblidable i si pogués repetir-la ho faria sense dubtar.

Molta gent diu que la Lliga espanyola és una de les millors, si no la millor, de tot el món. Tot i això, hi ha coses que ha d'aprendre del futbol anglès?

És com demanar a qui estimes més, si al pare o a la mare. Són les dues lligues referents a tots els nivells. La infraestructura en general; els clubs, els estadis, l'organització, les aficions, la filosofia d'entendre el futbol... tot allà és diferent. Ara bé, la qualitat, el futbol en si, aquí és superior. A Anglaterra es practica un altre tipus de futbol, t'hi has d'adaptar i entendre'l. No tothom és capaç de fer-ho. Totes dues lligues tenen els seus atractius; les trobo incomparables.

L'any passat va compartir vestidor amb Stuani. Però també l'entrenava Karanka, jugava amb Víctor Valdés, Negredo... Alguna cosa a dir de gent de primer nivell com ells?

Per exemple, amb Álvaro (Negredo) ja hi havia coincidit al Sevilla, anys enrere. Són gent amb una trajectòria impressionant i intentes aprendre'n com més coses millor. Hi havia molts llatins, alguns internacionals, amb moltíssima experiència. També anglesos que tenien un currículum espectacular. Hi havia un nivell important dins del vestidor. M'emporto coses positives en l'aspecte esportiu, però també en l'àmbit personal; hi vaig fer molts amics. Allà vaig tornar de la meva lesió, un capítol molt difícil de la meva carrera. Ho vaig fer a Old Trafford. Això va ser un premi enorme a tot el meu esforç i treball.

La lesió és el pitjor moment de tota la seva carrera?

Sí. És la part més lletja del futbol. En cap moment vaig pensar a deixar-ho, perquè això forma part de la meva vida i sempre tens fe i creus que les coses aniran bé. Va ser dur. Quan et passa una cosa així t'adones que no l'hi desitjaries ni al teu pitjor enemic. Vaig dedicar-me de manera íntegra a recuperar-me, amb el suport dels meus. El futbolista és molt ansiós i ho vol tot al moment; jo també. Però en aquest cas, les alegries eren lentes. Va ser una època complicada, encara que també em va permetre aprendre molt i guanyar-me alguna bona amistat.

Sent que ha recuperat el mateix nivell que tenia abans de lesionar-se?

Sempre existeix el dubte, però és qüestió de temps, d'esforçar-se i competir per tornar a gaudir d'aquesta mateixa sensació. Gràcies a Déu em sento totalment recuperat. He millorat en coses en l'aspecte psicològic i en el professional. Em sento més fort.

Tornant al Girona. Són 15 punts en 11 jornades. És per estar satisfet tenint en compte la dificultat del calendari?

Estar per sobre del descens sempre és l'objectiu del Girona. Podem estar molt satisfet amb el que hem fet fins ara, competint sempre. Hi ha pocs moments en què l'equip no ha mostrat la seva filosofia i mentalitat. M'atreviria a dir que fins i tot algun punt més podríem haver sumat.

Fastigueja l'aturada d'aquest cap de setmana ara que l'equip està tan bé?

Mai se sap! Quan tornàvem de València ho comentàvem amb els companys de vestidor. «En quin moment ha arribat l'aturada!», dèiem. Però ves a saber. També venim d'un mes amb molta exigència, amb partits entre setmana i a la gent també els va molt bé recuperar el físic amb alguns dies de descans. Ho hem d'aprofitar per tornar amb les piles carregades.

Totes les victòries són importants i valen tres punts. Però què me'n diu de la que van aconseguir contra tot un Reial Madrid?

Uf! (somriu) Qui digui que no és una victòria especial, menteix. Tres punts són tres punts i es poden sumar contra qualsevol, però enfrontar-se amb el Madrid sempre és especial. Pel rival, per l'entitat, per la seva història... No hi havia millor manera d'encarar una cita així que com ho vam acabar fent. És una victòria històrica, la recordarem tota la nostra vida. Els que érem a la gespa i els de fora. És difícil que es repeteixi, perquè la diferència entre tots dos clubs és majúscula. Per això hem tingut la gran sort de viure-la.

També va ser històric per a vostè, perquè no havia guanyat mai el Madrid...

Cert! Abans m'hi havia enfrontat tres vegades i mai havia estat capaç de guanyar-los, encara que vaig aconseguir un parell d'empats. M'havia quedat amb aquesta espina. Per això, el regust final va ser espectacular després del que es va viure a Montilivi. No només guanyar el Madrid, sinó fer-ho merescudament. Aquest és el millor record.

A l'equip hi ha tres colombians: vostè, Mojica [http://www.diaridegirona.cat/tags/johan-mojica.html] i Marlos. La victòria amb el Madrid va tenir gaire ressò al seu país?

Des de sempre que he estat a Espanya, la repercussió d'aquesta lliga a Colòmbia és bastant gran. Som ambaixadors del nostre país en una de les millors competicions del món i és un honor. A més, crec que aquest és l'any que més colombians hi ha a la lliga. Sempre he tingut el suport del meu país, jugués a Segona, Primera o Anglaterra. Ajuntar tres colombians en un mateix club és molt complicat i en aquest aspecte ha fet que la repercussió mediàtica sigui encara més gran.

Això no passava des d'Higuita, Valderrama i Lionel Álvarez al Valladolid!

Exactament! Fixeu-vos quins tres eren! Tres referents a Colòmbia. Nosaltres tres ens assemblem moltíssim encara que pugui semblar que som molt diferents. Per la nostra manera de ser, els costums; ser de la terra és diferent. Són coses que et guardes als vestidors i que gent d'altres nacionalitats potser no entendrien.

És titular i rendint a un bon nivell. Aquest proper estiu hi ha Mundial. Encara espera la trucada de la selecció?

Somiar sempre se somia. Quan vas un cop a la selecció tastes una mel de la qual sempre estàs disposat a repetir. Té una gran magnitud i repercussió poder anar convocat amb la nostra selecció, que ara a més es troba a un gran nivell internacional. Ha sigut i encara és un dels meus objectius personals, que em motiven a treballar dur cada dia. És l'única manera de picar a aquesta porta. No miro cada convocatòria amb angoixa. Hi he anat ja un cop. I si hi torno, serà perquè em toca i perquè m'ho he merescut. Somiar fins que arribi el Mundial, això sí, ho faré cada dia. Participar-hi és el més gran que pot viure un futbolista.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/11/11/lestiu-apostar-venir-girona-encertar/878774.html?utm_source=rss